

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' Έδρα μας ή πόλις ή τών Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' όκτακόσια κι' ένεννίητα σόν έννιή,
νέος πόλεμοι Δυσσώδεις μες' στόν ψεύτη τόν ντουινά

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνόρομαι — άπ' εθείας προς έμέ.
Συνόρομη για κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τά έννα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και' σ τ ο χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
προς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έννέα τού Γενάρην
κι' ό Μπαρμπας 'στό ποδάρι.

Πούτους έξακόσια και σαρανταέξη
κι' όλα μας τά λόγια χάπια Μπαρμπ' Άλέξη.

**Φαδούλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

φ. — Τού Διαδόγου βίβια την Έκθεσι την είδες,
όπου μάς δίνει, Περικλή, παρηγοριαίς κι' έλπίδες
οί τετρακόσαις ζωνταναίς κι' επίκαινα σελίδες.

Κι' έγώ την είδα με φωτιά
Ρωμηού θερμού κι' άλαίμου,
μά τώρα τίντωσι ταυτιά
κι' άκου και τή δική μου.

Άπριλης ήταν γύρω μας, λαλούσανε τάδονια
και τά διάφορα πουλιά,
κι' έπληρον όρόμο τά παληά
τασπρίζα και μηλιόνια.

Έβλεπες με τά τέσσαρε τόν κάθε διπλωμάτη,
έτραχαν όλοι βιαστικοί,
κι' άκουγες τόν' έδω κι' έκεί
Μελούνα και Γκριτζάβλι και Ναξερό και Μάντι.

Κι' έγώ 'στούς όρόμους γύριζα
με σέ τόν συμπολιτή μου,
τό λιγερόν ισφούριζα
πληαίνοντας 'στό σπίτι μου.

Κι' άντιλαλούσαν τουφεκιαίς, κι' άντιλαλούσαν κρότοι,
κι' ήσαν είκοσιτέσσαρες συνταγματάρχα πρώτοι,

κι' εκ τούτων ένας, καθώς λέν, 'στόν πόλεμον έστάλη
νά 'δῆ την δόξ' από κοντά
πώς έξαστράπτει και βροντῆ,
οί δε λοιποί την έτρογαν έδώ με τό κουτάλι.

Καθίνας εκαμάρων
κουνώντας τά φτερά του,
και Τουρκαλάδες 'σάρωνε
μίασ 'στού Ζαχαράτου.

Κι' άν θέλεις την άλήθειαν τών λόγων μου να κρίνης
τά μάρμαρα τών τραπέζιων της έποχής εκείνης
ύπάρχουν μόνοι μάρτυρες αυτόσται κι' άψευδείς
τών φλογερών σχεδίων μας, της φλογεράς σπουδής.

Είηαι πολλοί που δέν 'μπορούν
ν' άκούσουν μάχη σφαίρα,
και σάν τό φέρι σπαρταρούν,
πού πάρται μες 'στην ζέρα.

Τοιούτος είμαι, βρέ, κι' έγώ,
κι' όμως για σχέδια σφαιρώ,
κι' άν θέλεις σχέδια μαχών με τό τουοβάλι νάχης
νά στίκομ' έκτός μάχης.

Και σύ τοιούτος φαίνεσαι Μπερτέβουλος και χάχας,
και σύ θερρό πώς σχέδια προφέρεις να βγάλης.

μήπως κι' ὁ Μόλτις, Περικλῆ, μακρὰν ἀπὸ τῆς μάχης
δὲν εἶδεν τὰ σχήδια στρατηγικῆς μεγάλῃ;

Αὐτὰ λοιπὸν ἐγίνοντο τὸν μῆνα τὸν Ἀπριλίον
κι' ἀπαλλαγέντας ἔβγαζε τὸ χάρτινον Βασιλεῖον,
καὶ φουσκωμένως σὺν ἀσπὶ
κάθε Στρατάρχῃ φουασκὸς
ἰζήτει πολυμέριμος νὰ κάθῃτ' ἰδῶ πέρα
μὲ τὴν ρητὴν ὑπόσχεσιν νὰ γράψῃ νότια ἕμιρα
πολέμου σχήδια πολλὰ
καὶ μῆμα καὶ μπουρὶ καὶ τραλαλὲ
καὶ πῶς τὰ πᾶς ἀπὸ μισαλά.

Τότε τὰ πουλιὰ, τότε τὰ χελιδόνια
κελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγαν, κελαϊδοῦν καὶ λένε :
ἦλθαν συμφοραῖς καὶ τοῦ πολέμου χρόνια,
σῆμα καὶ ξεσπάθωσι, Θεοδωρῆ καμμένε.

Σῆμα καὶ ξεσπάθωσι κι' ἀναφε καμμένε,
πέτρα ἄστυ Ρωμαῖκο νὰ μὴν ἐπομείνῃ,
ὅπως ὅπως ἡγήγορα μάζεψε μπουλοῦμα
καὶ μὲ τοῦτα κάθισε ἴσθιν Τουρκιὰ παλοῦμα.

Καὶ μὲ τοῦτα κάθισε καὶ σ' ἐμᾶς παλοῦκι
τώρα ποῦ ἔσφύτρωσε τάχισταροκοῦκι,
ὅπως ὅπως πόλεμο κάμε μὲ τὰ ψέμματα
κι' ἔλοι θὰ φροντίσωμε νὰ μὴν τρέξουν αἵματα.

Κι' ἔλοι θὰ φροντίσωμε, γέρο μας πατέρα,
πῶς ἔδω νὰ εἰσῶμε σμπάρη ἴσθιν ἀέρα,
κι' ἔλοι νὰ καπιλλοῦμε μπόλικα τοιγάρα
ὅπως καὶ τοῦ Στόλου μας τάσθωστα φουγέρα.

Ὅπως καὶ τοῦ Στόλου μας κάθε καπινοδέχη
ὅταν ἐτγγάνισαν τοῦ γιαιλοῦ ψαρῆμα,
σῆμα καὶ ξεσπάθωσι νὰ φράζωσι λόχοι,
τάγματα, συντάγματα, κάπαισι, κοντοβράκια.

Τάγματα, συντάγματα τροπαιοῦχοι νείκους
μόνο γιὰ νὰ πιάνουσι ληστοφουροδίκους,
παρδαλὰ στρατεύματα μ' ἀνταρτῶν φακίλια,
ποῦ νὰ πιπιλλίζουσι γιὰ ἄρσιν τὰ βόλια.

Ποῦ νὰ πιπιλλίζουσι παγερό μολοῦδι,
ἄψα τὸ λαρόγγι των νὰ τὸ ξεροτίσῃ,
νὰ μὴν ἔχουσι νὰ τρῶν μήτη παραπούλια
καὶ γιὰ μάχαις νὰ τραβοῦν πρὶν νὰ εἶδω ἢ Πούλια.

Τότε τὰ πουλιὰ, τότε τὰ σπουργίτια
κελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγαν : σκλωθῆτε τώρα,
κούροι Στρατηγοὶ μὲ γρυσὰ σειρήτια,
Στρατηγοὶ τοῦ κρεββατιοῦ μὲ πολέμου φόρα.

Στρατηγοὶ τοῦ κρεββατιοῦ μὲ τῆς σακαράκιας
αἰθωρὶ ν' ἀνάψετε σὺν φουφου λὰ βράκιας,
καὶ βαρβάρων αἵματα πιήτε σὺν σιρόπια,
τώρα θὰ τὸ κάψωμε, νὰ φωτιὰ ἴσθιν τόπια.

Τώρα θὰ τὸ κάψωμε, σῦρτε ἴσθιν λεφοῦσι,
νὰ πηγαίνῃ νᾶρχεται τὸ κομψὸ σας μοῦσι,
ἴσθιν ἀράδα βάλτε μας σὲ συνόρων μέρη,
ποῦ κανεὶς δὲν τάκουσε, ποῦ κανεὶς δὲν ξέρεσι.

Ποῦ κανεὶς δὲν τάκουσε μαχητῆς στωμόλος,
μόνον ἕνας τᾶξερ Στρατηγὸς μαριόλος,
ὁ Πασσὰς Σειφουλάχ, ὁ παλῆρος μας φίλος,
καὶ μᾶς ἱεραμῆκωσι μπαμπεσιὰ καὶ δόλος.

Καὶ μᾶς ἱεραμῆκωσι... τόπλα ἴσθιν μπαμπῆσιον,
ποῦ κι' αὐτὸς στραβὰ φορεὶ σῆμα τὸ εἶσι,
καὶ πῶστας Στρατηγὸς τὸ βερὺ μᾶς κάνει
μὲ τὸν ἄλλον τὸν Ἐτίμ, Τούρκω στραβοκάνη.

Μὲ τὸν ἄλλον τὸν Ἐτίμ... ἴσθιν σου, Θεοδώρα,
ποῦ παντοῦ θαυμάζεσαι κι' ἔχεις τόση πύρασι,
Σακαράκηδες τρανοὶ, μάθετι μᾶς τώρα
τὴν ὑπερπαλάγγισι καὶ τὴν ὑπερκαίρασι.

Τότε τὰ πουλιὰ, τότε τὰ χελιδόνια,
κελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγαν τὸν Ρωμαῖὸν τὸ γλῆντι,
ἴσθιν ἀναμῆξ παντάροι καὶ κανόνια,
τότε δὲν ἐγνώριζε σκόλος τὸν ἀπῆντη.

Τότε δὲν ἐγνώριζε τὸ παιδί τὴ μῆνα,
ἔκανε τὸ κίρι τῆς κάθε μαλαγᾶνα,
πειθαρχία μάτια μου, πειθαρχία τῶγια,
κι' οὔτε γιὰ τῆς ἑμαῖας πλῆθρονος ἀγώγια.

Τότε κι' ἐγὼ λαχτάριζα ἴσθιν σῆμα νὰ τρέξω,
μὰ μὴ ῥωτῆς, βρε Περικλῆ, τὸ τί γίνονταν ἔσω.
Ἐπαῖκαν τὴν ἀμπάριζα, ἴσθιν πλοῦσαν ἴσθιν τρία,
χωρὶς μουλέρια κι' ἄλογα τὸ πυροβολικὸ,
πρὸς κατοπτῆσι εἴπαγε πᾶσι καβαλαρία
καὶ πάντα ἴσθιν τῆς ἔδωκε φεσάκι Τουρκικὸ.

Βόδια πεσμένα κατὰ γῆς, ἀνεστραμμένα κέρα,
κι' ἀλάριζαν τετραπόδα καὶ δίποδα μαζὶ,
κι' ἴμυνοτο ποδαρῶν ἢ τῶν γιγάντων φάρα
καὶ σὺν τοῖς καβαλαρῆδες ἴσθιν γιὰ οἱ πᾶσοι.

Πρὸς ὄρομον σκιρτῆ καθεὶς Κολωνέλος,
καμμιὰ προταγι δὲν ἔπαρσι τέλες,
ἀπλοὶ δεκανεῖς κι' αὐτοὶ Κονονέλοι,
κολοῖός καὶ κολοῖός κι' ἄψια βαρβέλι.

Πρὸς ὄρομον ἐσκιρτα
τὸ κάθε ποδῆρι,
ἀνάθωσι σὺν σκιρτα
κυντῶντας τὸν Ἄρη,
καὶ στρώνοντας μῆρτα
καθίνας φουμῆρι.

Ἐδῶ καὶ παρέκει
σπαθὶ καὶ τουφεκί,
παγοῦρι, παλάσια,
κασκίτο καὶ κάσκα,
τροχοὶ, πυροβόλια,
κι' ἀνάμεσα σ' ἄνα
τῆς δόξης ἢ μάσκα.

Ρωμαῖοὶ λαφαρῶμενοι,
ἴσθιν λάσπη πεσμένη
ψευδὸς λεοντῆ,
ὁ πῶσος ἴσθιν

βραχνάδα λαϊμών,
ταιφούτ πατιρντι
και κοφια βροντή.

Πανικός από παντού,
λάθος και γιαγινί δάντου,
μόνοι τουφκαίζονται,
και καθώς ο Μανωλιός
ίβαξαν τὰ ρουχ' άλλοιώς
γιὰ νὰ μὴ γνωρίζονται.

Κι' ἰδῶ νὰ λέγουν ἄκουσα τοὺς Μόλτικε τοὺς μεγάλους
πῶς ἔνα τέτοιο Στράτευμα, ποὺ οἱ πολέμοις ἄλλους
πρώτη φιογούρα θέκανε και ὕνατό σουξέ,
ἀκόμη δὲν κατίκτησε μὴδὲ τὸν Μανεξέ.

Κι' ἰγὼ μαζὶ των ἔλεγα: περίεργοι πῶς γίνεται
τοιοῦτος πειθαρχῶν Στρατός, διαπλασθεὶς πρὸς νίκην,
αἰς τὸν παρόντα πόλεμον παθητικῶς ν' ἀμόνεται
κι' ἀκόμη δὲν ἰβάδισε πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην.

Κι' ἔλο μοῦδινε σπρωξαῖς
κάθε πολεμάρχου φίνος,
κι' ἔγινε κι' ὁ Μανεξές
γαῖδουράγλαθο κι' ἔκρινος.

Κι' ὁ Λαβίθης ὁ Ναυτικὸς Πλαγὴ 'στὸν Θεοδωρῆ
πῶς τὸν ἔπιασε μπουρὶ
κάθε κάστρο νὰ γκαρμίσῃ
και ντουσιᾶ νὰ βομβαρδίσῃ.

Κι' ὁ Παππούς ὁ θαυμαστός
τὸν ἔπηρε 'στὸ μαζέ,
κι' ἔπατοσε γελαστός
τὸ ποδέρι τοῦ Σκουζέ.

Κι' ἀπέξ' ὁ Ράλλης μ' ἔνα γκαρῆ, Σταυρατός κι' ἔκρινος,
ἔφθασε 'στὴν πρωτεύουσα, κι' ἔγινε τότε θρήνος,
κι' ἀπαλλαγέντες πρὸς αὐτὸν προσέτρεξαν ὀπλιταὶ
κι' ἰγὼ φρενήρης ἔσκουζα: μούντζωστα και βλασθήματα,
κι' ἄλλόν' ἀνθρὸν ντὲ λὰ πατρί κι' Ἑλλήνων παῖδες ἴτε
κι' ἄς ὑπερπαλαγγίσωμαν ἑμπῶρον Κατασθήματα.

Τὸ τόσο κλέος τὸ καλρὸ
δὲν χάνεται μὲ τὴν Τουρκιά,
κι' ἄς γίνῃ τώρα ρεμπελῶ
γιὰ ν' ἀμακόσωμα βρακιᾶ.

Κι' ἀπαλλαγέντων ὀπλιτῶν τὰ μάτια καταλέμωρον
κι' οἱ Τούρκοι κοντοζύγωναν μέσα 'στὸ Βῆλο νῆμωρον,
και 'στὰς Ἀθήνας ἔλεγαν πολιτὰ σκωπτικῶι:
εἰς 'μπούνο, ἄλλ' ὕστερα νὰ ζουὺ πῶς θῆβουον ἀπ' ἐκεί. »
Κι' ἰγὼ τοὺς Τούρκοις ἔσκωπτα, μὲ τοῦτ' οἱ μασκαράδες
κι' ἔμπηκανε κι' ἔβγῆκανε κι' ἔπῆσαν και παράδες.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἔχθειν σοὺ λέγω μ' ἔχεμῶθειαν,
τοιαῦτα μεμαρτύρησε και πᾶς ἐρωχικός,
καίνοιος ὄνει, Περικλή, πῶς λέγει τὴν ἀλήθειαν
και πῶς συνείθη πόλεμος Ἑλληνο-Τουρκικός,
κι' ἔτσι νὰ γίνῃ πιστευτὸν
εἰς τοὺς δυσπιστοὺς και σ' ἐμᾶς
πῶς ἔγρησθη δι' αὐτὸν

μὰ και μόνον ἰδδομάς,
και παύση δυσαναγκατῶν
καθίνας σύγχρονος Θωμάς.

Κι' οἱ Τούρκοι 'κοντοζύγωναν νὰ 'μπούν και 'στὴ Λαμία
γιὰ νὰ γνωρίσουν φαίνεται τὸν Γκιῶνι τὸν Ταμία,
κι' ὕστερα ξίρει τὰ λοιπὰ
και νῦν εἰρήνη πᾶσι,
και οὐρε φόνταξε παπῶ
νᾶλλῃ νὰ οἱ ἀβαδίσῃ.

Και τώρα ποὺ σ' ἔξιδεσα τὰ πάντα, Περικλίτο,
τὴν ξύλινη τὴν ράχη μου πρὸς ραδιομῶσις ἑβίτω.

Θεοδωρὸς ὁ Ντεληγιάννης κι' ὁ Ξυλάνιος μερχλιδάνιος.

Ντελ.— Φέρτε ποδῆλατο, φέρτε νὰ φύγω,
παντιέρας γύρω μου μαύρας ξανοίγω,
βαρὺν καμπάναις λυπητῆρᾶ
και κολοκῶμα 'στὰ πατερά.

Φέρτε νὰ φύγω τώρα κι' ἄλλοῦ,
φέρτε νὰ πάω 'στὴν Καρχαλοῦ,
μέσα 'στὴν Τρίπολι κακό και λύσσα,
τὰ φῶτα σῶσανε, σκοτάδι πίσσα.

Τέγχα τούχα καμπάναις βαροῦν ἀκόμα,
μαυρῆλα γύρω, πᾶσι τὸ κόμμα,
τῆς Κορονάρας μου λάκκο τῆς σκάδου,
ἰδῶ γεννήθημε κι' ἰδῶ τὴν θάβου.

Μέσα 'στὴν Τρίπολι και τί δὲν εἶπα ;
λόγια τρικουβερτα, λόγια παυλιουκα...
φέρτε ποδῆλατο 'στὸν παραπῆπα,
χάνω τὸν Μπόλικο, χάνω τὸν Φιλιππα.

Αὐτὸς ὁ Μπόλικο, πρώτος μου στύλος,
λυσωδῶς ἔγινε γιὰ 'μένα σκύλος,
αὐτὸς ὁ Μπόλικο, αὐτὸς τὰ κάνει,
κι' Μπόλικόσυνας κακὸς μὲ πᾶνει.

Καταβασίθησαν, τοὺς εἶπα, τώρα
Στῆλο, Στρατεύματα τροπισοφῆρα,
ὁ Μπάρμπα Θεόδωρος κι' ἡ Κορονάρα,
κι' ἔλοι πατήσαμε 'στὴν ἀγνίαιρα.

Καταβασίθησαν, τοὺς εἶπ' ἀκόμη,
πίστις, Συντάγματα, θεωρεὶ και νόμοι,
πᾶνε 'στὸν ὀρθόλο, πᾶνε 'στὸν δαίμονα,
κι' ἔλα κατήνησαν γιὰ σαπιζέλιωνα.

Καταβασίθησαν ἐκ θεμελιῶν
μεγάλα σύμβολα τῶν μεγαλειῶν,
και κάτω 'πίσανε μὲ τόσα ντράβαλα
κεφάλια μπρούτζινα, κιλῆρα σαρῆβαλα.

Καταβασίθησαν και χορτασμένοι,
ὅπου μὲ 'λέγαν κῆρη και μᾶνα,
τώρα 'στὸν ὕπνο τους βλῆκουον παμῆμοι
μακαρονάδες μὲ παρμῆνα.